

(המשך מעמוד 7)

העיונות לא האמינו. הם נשאר בשיט. בשעה 13.00 הוצאו שלוש נשים מהבונקר. גם הן נקשרו בידיהן וברגליהן, והושלכו לגידידת. צלמים שניסו לצלמן, הוכו. אף ילד לא הוצא מהבונקר, שאפפו אותו סיפורי-אגדות על ילדים המחזקים בו נגד רצונם. הילד (10) היחיד שהיה בשיט, היה בנו של אישה-צבא הבכיר שפיקד על הפינוי. הוא ישב בגיפ, מול פתח הבונקר, וחזה בהצגה מקרוב. באין מפריע, יוסי דיין לא הסכים לוותר על הפינוי.

עד היום נהניתי יותר, אני לא רוצה לחיות. ראש-המשלה ושריו הוליוו אותי שולל, אין לי בשביל מה לחיות למחרת הפינוי. לכל מי שהיה מוכן לשמוע, הוא הסביר: „כשיבואו אלי החיילים, אני אשב בתדרה-השינה, יחד עם אשתי ושלושת ילדי. לא אפתח להם את הדלת.“ בחדר-השינה החזיק אבינועם מיכל גאון ושקית עם מסמרים. „אם ינסו לפרוץ בכוח, אצעק עליהם שאני אתאבד.“ עם רדת החשיכה הגישה אשתו של מרגלית תה וקפה לאורחים, שישבו בסלון

לפרוץ את הדלת המבוצרת, היו נתקלים בבעיה. הסביר פרידמן: „החבל היה מהיר דק היטב, כך ששום חייל לא היה יכול אפילו לחתוך אותו. חייל שהיה מקבל פקודה לפנות אותי, היה מושך בחבל, ואז הוא היה גורם למותי.“ תכנון מחוכם זה הוא לדעתו מירשם להתאבדות דהילוכס: גם עולה בקנה אחד עם ההלכה היהודית — האסרת התאבדות — גם מטיל האשמה למותו על אחר. „בסוף, לא היה בכך צורך“, חייך פרידמן בסיופק. האלוף הסכים לכל תנאיו,

אני נשאר כאן עד היום האחרון.“ סיפרה מיכל פרידמן: „אחרי פינוי תלמי-יוסף משאר המתישבים, שלח אלינו האלוף ארו ארגו מיצרכים מלא כלי-טוב. במשך היום עוברים חיילים ושואלים לשי לומנו, ודואגים לכל דבר שחסר לנו, הם מביאים מים במיכלים וגם מדווחים לנו מה קורה בחבל.“

מיכל החליטה לעזוב ביום השלישי עם שני התינוקות את הבית, בגלל ההורים, שדאגו כלי-כך. מנחם נשאר. הוא התגייס לעזרת מתנגדי הנסיגה, שפלטו שוב לא-י זור, להתמקם בשדה סמוך לישוב.

מהנדסת

ממוצא בדואי

ני חיילי מודיעין, סבבו באזור תלמי-יוסף ביום השלישי במכונת רנו 5, חיפשו אחרי הפולשים החדשים. הם כנראה לא התאמצו ביותר במלאכתם, ולא הצליחו לאתר את הקבוצה שעיתונאים הגיעו אליה בקלות.

12 הפולשים, אנשי התנחלות קדומים שבגדה המערבית, התמקמו בצילו של עץ עבות, בנוף של דיונות חול. לידם סבבו בדווים, ששרתו אותם ודאגו לכל מלך-סורם. הם מביאים לנו הכל, אמרה שוש שילה הג'ינג'ית, „מים, מזון — הכל, חוץ ממזון שמיים.“

על הבדווים הוטל להסוות את נוכחותם בשיט של המתנחלים-שלה-רגע-האחרון, ולבנות להם קורת גג ארעית.

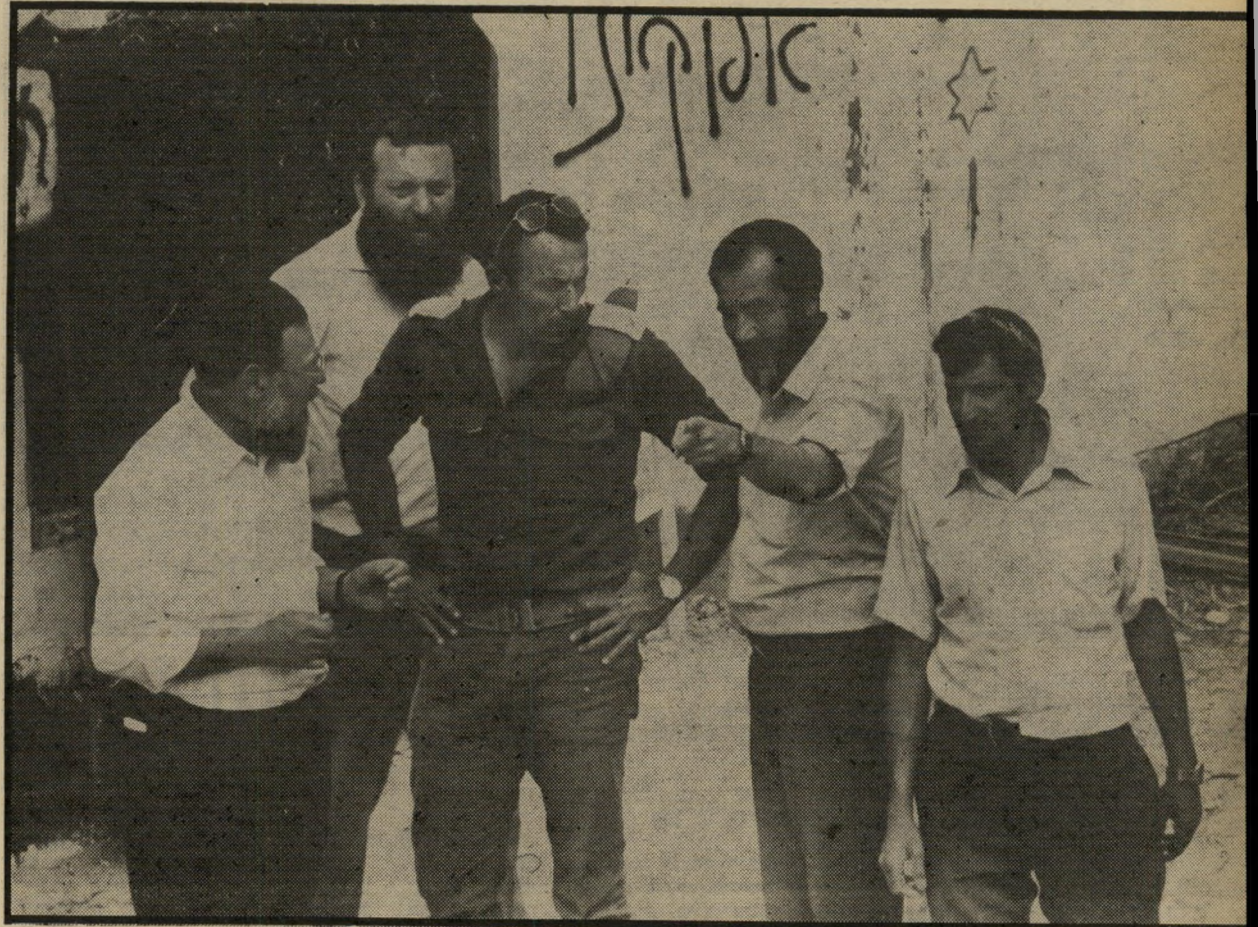
„זהו המהנדסת“, הציגו המתנחלים את הבדווית, שעסקה אותה עת בחפירת בורות ליתדות. „תעבדי מהר, כי לנו אין זמן.“ פנו בעברית בטון מצווה לנערה שאינה מבינה כלל את שפתם.

ראש המדברים, רפי, הסביר: „הבדווית המהנדסת מלמדת אותנו איך להקים בית. היא מלמדת אותנו איך להתארגן ב'מידבר'.“

אחרי שעה עמדו כבר יסודות הסככה, והיה חסר רק הגג.

הבדווית קמה והלכה. רפי נבהל, וניסה לעצור בעדה. היא הסבירה לו בתנועות ידיים שהיא עוד תחזור. הוא רץ אל חבריו וסיפר להם ששמע אותה אומרת כי היא הולכת להביא חשיש. אחרי התייעצות בלשנית ארוכה, החליטו שהיא אמרה, כנראה, כי היא הולכת להביא ענפי שיח יבשים, שבהם תבנה גג לסככה. „באמת זה לא בסדר“, קבלה אחת המתנחלות, „למה היא לא לומדת עברית?“

עוד שני מתחזים למתאבדים: ביום השלישי בערב נודע לחברי ועד תושבי

קצין צה"ל, שהיה אחראי על פינוי המתבצרים בבונקר שאיימו בהתאבדות, סמך על „הרב“ כהנא שיצליח לשכנע את היושבים במרתף להתפנות מרצון. התנאי שהציב כהנא: שצלם טיים דייוויד רובינגר יסולק. בחמונה הוא מצביע בעטם לרובינגר, מימינו: תת'אלוף עווד.

כהנא מפקד על צה"ל

אי על פינוי המתבצרים בבונקר שאיימו בהתאבדות, סמך על

הוא קפץ ברגע האחרון לתוך הבונקר, דרך הדלת הקידמית, ביקש שיקשרו אותו כמו את חבריו. בקשתו נענתה.

עוד קודם לכן, במהלך התייווך בין צה"ל והמתבצרים בבונקר, גילה מאיר כהנא את צלם טיים בישראל, דייוויד רובינגר. הוא דרש מהמפקד להוציא את רובינגר ולא, הוא לא ימשיך בתייווך. כדי למנוע עימות ביצע הקצין את הוראת „הרב“ כהנא, והורה לרובינגר לעזוב את המקום. הוא אמר: „המצב עדין, מדובר בהצלת חייהם, לכן אל תעשה בעיות ותסתלק.“ רובינגר לא נבהל. הוא לא עזב את המקום מול הבונקר, שבו התבצרו אנשי כהנא. והמשיך לצלם. למרות נוכחותו איש לא התאבד.

הסיכסוך בין כהנא ורובינגר החל לפני חודשיים, כשצלם-העיתונות זיהה את ה'סקנדליסט' במדי צה"ל ברמאללה. רובינגר גר התקשר עם דובר צה"ל וביקש את תגובתו. הדובר השיב שהמדובר בטעות, והוא ידאג להוצאתו של כהנא מהעיר. אחרי שבוע גילה רובינגר שכהנא עדיין עושה את שרות המילואים בעיר, והתקשר שנית לדובר. הוא הסביר לו שהטעות שלו עדיין מטיילת ברחובות רמאללה, ורק אז סולק כהנא מהעיר. בתגובה פירסם כהנא בג'ואיש פוסט בניו-יורק מאמר נגד רובינגר, שבו כינה את צלם טיים כעוכר ישראל.

רימונים טובים

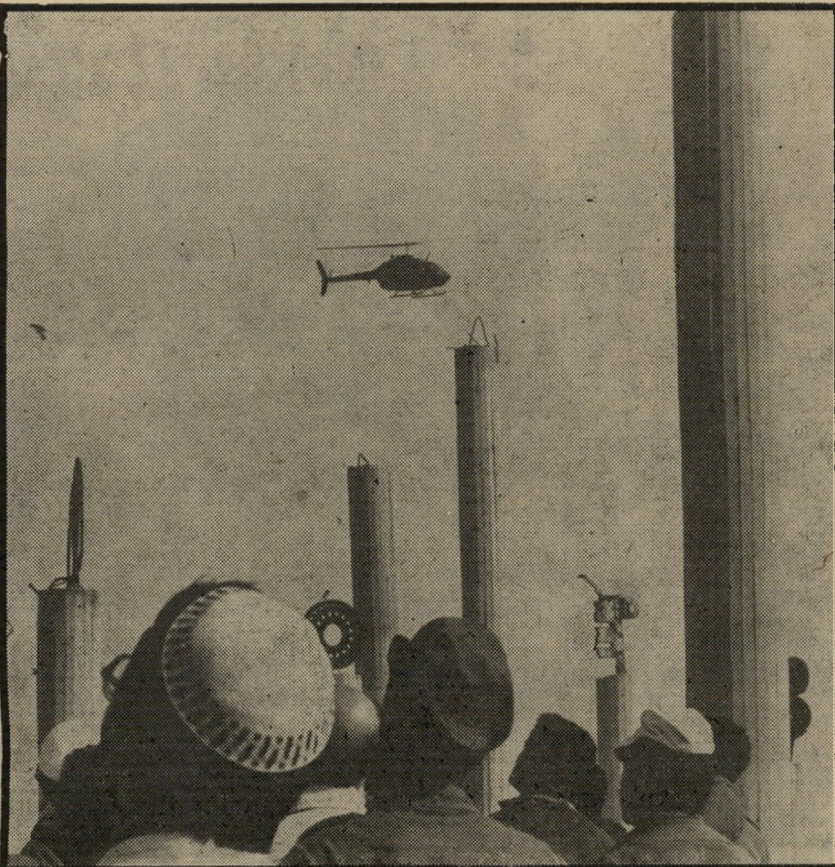
לפיצויים

ליום רביעי, 13.00. בחדשות הרדיועו שבעוד שעה יחל הפינוי. אבינועם מרגלית תושב ותיק בימית, ישב בסלון ביתו. הוא קם והלך למיטבה. הוא דחף ידו לתוך צידנית ירקקה ומישש את שני הרימונים. „אני אתאבד!“ הוא אמר בהחלטיות. „די, מספיק לי לחיות 38 שנים.“

לאור נרות. „הצלחתי, הצלחתי!“ הוא קרא בשימחה. „הביאו אלי משמים את שמואל אלבק, ראש יחידת-הפינוי. הוא דפק בדלת, אמרתי שאני לא פותח. הוא ניסה לשכנע אותי, ואז עמדתי מולו כששני הרימונים תלויים לי על הצוואר.“ אלבק, לדבריו של אבינועם, פרץ בבכי. „אלבק והשניים שבאו איתו היו חיוורים כמו סיד“, סיפר אבינועם בחיוך ניצחון. „שלפתי את הטפסים, ואמרתי לאלבק: תחתום פה, ואז אוריד את הרימונים.“ כך היה, כשהטרקטורים כבר הרסו את כל שורות הבניינים עד לשורה שבה הוא גר, הצליח מרגלית לקבל את הפיצוי שלטענתו הגיע לו. בהתרגשות הוא נופף בטפסים. „הנה, קיבלתי סוף-סוף חותמת ממשלתית על גובה הפיצוי שדרשתי.“ ביום שני, בשעה 7.10 בבוקר, הופיעה שיירה בת עשרות משאיות צבאיות, איות, אוטובוסים אזרחיים ושני מנופי ענק בכניסה לתלמי-יוסף. מכונת העולט הזה התקדמה כמעט עד לראש הטור. שם התבקשה לעצור. שוטר ניגש למכונית והודיע שאסור להיכנס לתוך הישוב. כי בעוד חצי שעה יחל פינוי תלמי-יוסף, כעבור שתיים-שתיים הסתיים הפינוי. רק מישפחה אחת נותרה בעיר.

דובר-צה"ל דיווח: „אלוף-הפיקוד הגיע להסכם עם מישפחת פרידמן, לפיו תפונה מהמקום ביום בו ייסוג צה"ל, כי מנחם פרידמן איים להתאבד.“

למחרת התלוננה אשתו, מיכל פרידמן, שנותרה בביתה: „בעלי לא התכוון להת' אבד. ההורים בירושלים, ששמעו על כך, נחרדו ומיהרו להגיע לתלמי-יוסף. הר' גענו אותם, ואמרנו שהדיווחים הם שקר.“ על משקופי הדלתות והחלונות נותרו עדיין המסמרים הכסופים ומוטות העץ, שנועדו לחסום את כניסתם של החיילים. אשתו סיפרה, כי ביום הקודם הוא ישב בסלון ביתו כשהחל כרוך על צווארו. אילו החיילים והשוטרים היו מצליחים

דום לצחי עסקני-הסטודנטים שעל האנדרטה השמיעו את ההימנון, וחיילים התייצבו בדום, למרות שהיתה זו הפגנה פוליטית של צחי הנגבי וחבריו נגד צה"ל. לא היה זה טקס רישמי של צה"ל או של המישפחות השכולות.